

Skjernøyposten

— ORGAN FOR SKJERNØYFOLK UTE OG HJEMME —

NR. 4

JULEN 1986

18. ÅR

GAMLE MINNER...

Nå er det lang tid mellom hver gang jeg går forbi den gamle Dyrstad skole, og etter at kusine Theo er blitt borte, er nok Dyrstadturene blitt enda mere sjelene. Men mens jeg sitter alene på Oksevollen i Mandal tar ofte tankene i vei til vår kjære gamle skole. Ser den i stillheten mellom granene som lærer Valvik sammen med hjelpere plantet for snart hundre år siden. Nå har tidens tann, storm og uvær herjet svært med trærne, så det har blitt grissent mellom dem.

Ser også for meg den vesle skolehaven som frk. Jacobsen anla i den nordvestlige delen av eiendommen. Du verden så mye moro vi hadde der. Har prøvd å finne igjen noen rester etter haven, men forgjeves.

Leikeplassen er også helt overgrodd nå. Den var jo helt opptråkket i vår skoletid. Vi tok også Skipperheia til hjelp når det gjaldt å springe unna "fienden" i friminuttene. - Ser også for meg rekkene når frk. Jacobsen kalte oss inn, og med kommandoordene: Rett - retning fremad - rett - fremad marsj! bar det inn til arbeide. Det gjaldt å holde takten, få av seg klærne i gangen og å komme seg på plass. Ofte var det våte klær, men frk. Jacobsen hjalp til med å få dem tørket omkring ovnen som ofte sto glødende.

Dette var jo den vanlige hverdag, men skolen var jo ofte brukt til Misjonsmøter om søndagene og til Kvinneforening når skolen hadde fri.

Og så var det juletreffestene som vi gledet oss til i lange tider. Og den dag i dag kan jeg ikke fatte hvordan de fikk det til i den vesle skolestua. De største av barna var som oftest med ved pyntingen til festen. Det gjaldt å forandre utseende av skolestua fra år til år. Noen ganger sto kateteret i kroken ved døra, andre

ganger i de andre hjørnene. Noen voksne var med og satte grangreiner fra kateteret og i en bu under taket. I Granbuen festet vi papirblomster som vi hadde lært å lage på skolen. Pultene ble satt langs veggen under vinduene, og enkle benker uten ryggstø ble stilt i rekker innenfor. Midt på gulvet sto juletreet i sin solide korsfot. Juletreet måtte være så høyt at det rakk et stykke opp i hullet i taket når lemmen ble slått opp. Det fristet nok mang en skøyer å liste seg opp loftstrappen og ta et overblikk over forsamlingen der oppe fra.

De største barna hadde med seg juletrepynt hjemmefra. Vi hadde i lang tid strevd med å lage kurver og hjerter som ble hengt på treet. Julelysene ble festet på noen korslagte brett med hull i. Det var jo levende lys den gangen. Rekker med norske flagg gjorde jo sitt til at det ble en fin veksling av farger. Ute i gangen dannet skolens flagg en skillevegg mellom gangen og det provisoriske kjøkken som damene brukte til matstellet. Kaffe og sjokolade ble kokt på en liten komfyr i uthuset. Jeg beundrer disse kvinnene som klarte å få alt til under så primitive forhold.

Maten, boller og esser og mulig julekake, hentet mennene hos Ludvig Jacobsen i Mandal. - Spennende om været var så bra at det var mulig å komme til byen, men jeg kan ikke huske at noe sviktet.

Så ble det fest. Jeg husker den best fra frk. Jacobsens tid. Før henne var jo lærer Tobiassen leder av festen.

Frk. Jacobsen ledet og hun hadde til og med kjøpt en ting til hvert skolebarn i begge klasser. Når folket var kommet på plass, ble festen åpnet med velkomsthilsen, sang og en liten andakt. Så kom festtaleren - ofte Christian Pedersen Dyrstad eller hans bror Thorvald Pedersen som på stående fot kunne prestere den flotteste tale for land og folk,

glimt fra sjølivet, ensomheten for førstereisguttene, samt en fin tale over julens evangelium og en inderlig takk til Gud som hadde gitt oss denne anledningen til å møtes med slekt og venner her på vår kjære øy. Ja, det var festlig.

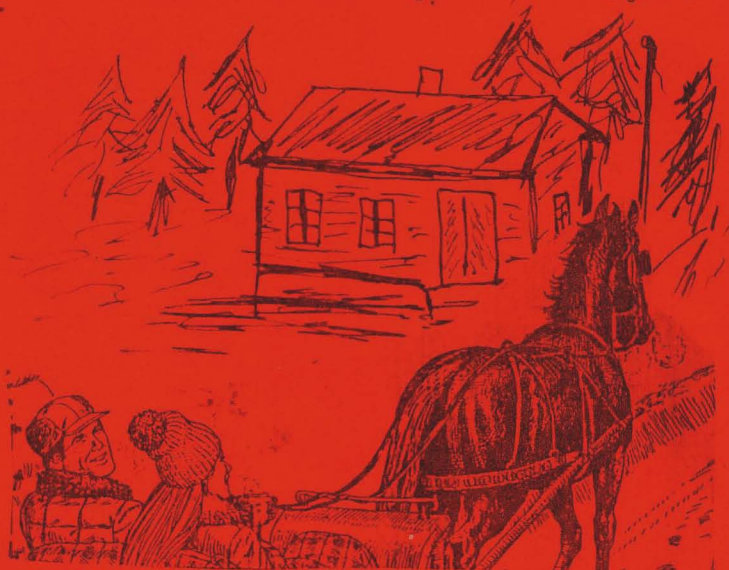
Så kom mat og drikke frem, og det ble en lang spisepause. Etterpå ble jo alle benkene stuert inn til veggen og gangen rundt juletreet begynte, og i ringen rundt treet lød samstemmig sang av hele repetoiret av julesanger. Etter at benkene var på plass igjen - det kunne ta litt tid, fortsatte det med opplesning og deklamasjon av skolebarna som hadde øvd seg i lange tider. Enkelte av mødrene leste også opp, og så var det igjen gang rundt treet. Det kunne bli litt bråk får alle var på plass. Mannfolkene plasserte seg som oftest på en lang benk mellom utgangsdøra og loftstrappa i gangen. Det tok litt tid før de i tussmarkert fant sin plass. Jeg husker en gang at Rasmus Dyrstad ropte ut: "Å, er det noen under?"

Tiden gikk fort i festlig lag, og etter en kort avslutning med bønn ble det oppbrudd. Det gjaldt å finne igjen tøyet, få tent fjøslykta og ta fatt på hjemveien etter en gild juletreffest.

Vil få ønske alle Skjernøypostens lesere en gledelig jul.

Hilsen

Carla Stjernesund Bjor.

Skjernöyposten

Redaktør: Sigurd Aalvik
 Tlf. (043) 68611
 I redaksjonen: Håkon Karlsen,
 Georg Walvick og Norvald
 Jenssen.
 Adr.: Skjernøy, 4500 Mandal.
 Postgirokonto: 5425368.
 Kontakt i USA:
 Mrs. Elinor Kristiansen,
 853 - 58 st.,
 Brooklyn N.Y. 11220.
 Abonnementspris pr. år kr. 20.
 USA \$ 3.-

litt fiskeprat

Ingen storfiske, altfor dårlig sjøvær nå i høst til at det kan bli noen fangster av betydning. Hummerfisket er over, uten at det ble registrert noen større bedring i hummerbestanden. 1/3 hummer pr. teine første trekket var beste resultat og 2 hummer pr. teine under hele fisket er vel kanskje gjennomsnittet for de heldigste. Antall teiner er også mye mindre enn før. Mens det før ble fisket med over 200 teiner pr. båt, er nå største teinetall pr. båt ca. 100. Men mens teine- og hummertallet går nedover, går hummerprisen oppover og for første gang ventes at kiloprisen passerer kr. 100 til fiskerne.

Her var ellers en periode i oktober da det ble fisket en god del storsei på 100 favners dyp utenfor Ryvingen. Det var storsei på ca. 10 kg. stykket som ble tatt opp på garn og rigle. Men etter en tid ble den skremt av de store garmengder som ble satt ut etter den. Det ble tatt garn- og riglefangster på over 1000 kg. om dagen og prisen til fisker var ca. kr. 6 pr. kg. Når dette skrives er den helt forsvunnet, det er bare småseien tilbake.

Ellers har det vært et godt ålefiske i det siste, og det ser også ut til at det er store forekomster av småtorsk, under 1/2 kg. Det er i alle fall en masse av dem i ålrusene. Men den store torsken er det langt i mellom. Vi får håpe at den innfinner seg når nå jula nærmer seg med raske skritt. Vi ønsker fiskerne lykke til. -----

Hummerfisket for 1986 er over - eller skal vi heller si krabbe-fisket, for det er jo det som dominerer.

I denne høst har krabben vært veldig fine. En kunne koke en gryte på 8-10 stk. og samtlige var "smekkefulle" av fin fast rogn, så det var en ren delikatesse. Krabbene varierer i størrelse, det er jo mellomstørrelsen som en foretrekker å koke.

En dag skulle Alf Gunnar på Dyrstad trekke sine teiner sammen med brødrene sine. Da satt det en ekstra stor krabbe i en teine som lå utover mot Bogstøvåa. Men hvordan i allverden var den kommet inn der? Jo, det viste seg at lokket på teina var slitt av, så den var kommet inn den veien. Alf Gunnar målte krabben over ryggskjoldet og den målte 18,2 cm. Klørne var så vanskelige å få målt, men de var "sabla lange", sier vår lille krabbefisker.

rg.

UNGDOMSFORENINGEN

Samlingsfesten var søndag 14. sept. Det var godt fram møte og Skjernøykoret - som fra nå av går under navnet SKUK - ble presentert. De sang flere sanger og det var en fryd å høre på. (En fin ungdomsflokk). Reidar Haugen var med som taler. Krabbefesten var fredag 10. okt. og taler her var prost Stensager. Det var en kakeutlodning til Agder Indremisjon onsdag 22. okt. hvor Bjarne Christensen talte. Fredag 31. okt. var det festkveld med godt besøk. Da var det vår nye prest, Inge Bjørkhaug, som talte.

Ellers har det vært jevnt med møter på onsdager og av og til på søndag formiddag. Kvinneforeningene har hatt sine utlodninger, Vesterøya den 17. okt. og Rosnes og Fårestad den 22. nov. Det var en møteuke med Reidar Haugen fra 11. - 16. nov. Det var forskjellige sangkrefter og fram møtet var ganske bra. Årsmøtet vil bli holdt onsdag 10. des. og julefestene vil som vanlig bli holdt den 28. og

barnefesten den 29. des. Taler på festen i år den 28. blir kallskap. Revheim og alle er hjertelig velkommen der.

Igjen går vi inn i adventstiden, et år er allerede gått. Hva har vi brukt året til? Har det svart til forventningene vi hadde? I mange tilfeller har det vel ikke det. Må vi få legge advents- og julehøytiden i Guds hender og at han må velsigne hver enkelt av oss.

God Jul og Godt Nyttår

TIL ISLAND MED REAGAN OG GORBARTSJOV.

"Hvor fartøy flyte kan, der er han første mann", står det i sangen. Så sant, så sant.

Verdens to mektigste nasjoner satte hverandre stevnemøte på en øy i Nord-Atlanteren for å diskutere verdens videre kjøbne. Og selvfølgelig måtte også norske sjømenn være med. Ikke bare norske sjøfolk, men også Skjærøyfolk var tilstede på Island i de historiske dagene.

Men for å begynne med begynnelsen: Torsdag 2. okt. om morgenen, kommer chifen inn til meg på mitt kontor og sier: "Trikker'n, vi skal antagelig til Island og ligge som hotellskip". Det ble noen spennende timer og dager. Deadline var satt til lørdag 4. okt. og det var andre som også var sterkt inne i bildet. Det har jo noe å gjøre med pris og antall sengeplasser m.m. Ved å ta i bruk alt som fantes av mannskapslugarer, kom vi opp i over 400 senger, og var således meget konkuransedyktige.

Torsdagen gikk og fredagen kom og forsvant uten at noe var avgjort. I mellomtiden gjorde vi oss klare for avgang. Kart ble fremskaffet, bunkersbehov beregnet og ikke minst, mat og drikke til besetning og de antatte 400 gjestene som skulle bo ombord den uken vi skulle ligge i Reykjavik, ble beregnet og klargjort for bestilling. Så lørdag formiddag kom endelig ordren: Avg. for Reykjavik i aften kl. 20.00. Heldigvis var alt timet og planlagt på forhånd, så vi var klar til avg. fra Kr.sand allerede kl. 18.00. Stemningen var god og spenningen på topp hos oss 26 sjeler som utgjorde besetningen på M/F "Bolette" denne turen. 1034 n.mil ahead, 53 timer steady steaming.

Om selve reisen er ikke så mye å berette, annet enn at vel passert Færøyene seilte vi inn i en "pen liten" orkan med dertil tilhørende grov sjø. Det ble stamping og elendighet, inventar og dekketøy strødd rundt omkring. Hele skuta så ut som hin Sodoma. Men alt har en ende, etter halvannen døgn med stamping og redusert fart lysnet det, og sent

mandag kveld så vi det første glimt av Islands fyrvesen. Ved to-tiden tirsdags morgen var vi oppunder "Vestmannaeyar" for å hente en person som skulle representere den islandske charter, Eimskip og Islands turistbyrå. Personen, en dame, fungerte også som manager og bindeledd mellom oss og myndighetene i land. Så endelig tirsdags morgen, en gråkald litt sur dag, stiger Sagaøya opp av havet og ... fortøner seg slik Ingolfur Arnarson og hans mannskap så den for første gang i år 874.

Ved middagstid lå vi vel fortøyd i Reykjavik. Hva hadde vi ventet oss? Vanskelig å si. Første inntrykket viste oss en forholdsvis liten havn, nordvent ut mot Faxafjordur og det over 900 m høye Esjafjell bakenfor. Bare et par utstikkere og knapt flere kaiar enn Mandal og Kleven kan oppvise. Bebyggelsen forøvrig så moderne ut. Byen er ikke særlig gammel. Igjennom århundrene, frem til i 1750 da det ble begynt med industri på Island, var det en storgård her. Etter 1750 utviklet det seg på neset en liten landsby, og ved århundreskiftet bodde det ca. 6000 mennesker her. Først under og etter siste krig ble det fart i tingene. I dag bor knapt 90 000 mennesker i byen. Vi hadde vel neppe ventet oss igloer og hundespann, men på den annen side sett ble vi forbauset over hvor mye småhusbebyggelse det var i sentrum. Bare hist og her stakk store komplekser opp.

Sentrum med "gågater" ligger i en liten senkning, nord-syd og med to store runde hauger på hver side. På den største og høyeste ligger katedralen, et virkelig majestetisk byggverk med utsikt over hele byen og fjordene utenfor.

Island, som dere alle vet, er en øy på 103000 km². Foletallet er ca. 240.000, som gir 2,3 innb. pr. km². (Norge har ca. 13). Som kjent har landet sauer som viktigste næringsvei innen landbruket. Ikke mindre enn 709.250 av arten. Hvilket tilsvarer 3 sauer pr. innbygger. Og dette er

virkelig fin sau. Lang fin ull og store fine dyr. (Skjernøysaune blir små i forhold). Til fårrikål er den islandske sauen aldeles fortreffelig. Og for dere som interesserer dere for hester, så er det ikke mindre enn 54.132 av disse, så her er muligheter for en ridetur. Men islendingen av idag kjører også bil, 117.117 biler triller rundt på øyas 11.755 km. offentlig vei. Hovedtyngden av trafikken er konsentrert i området rundt Reykjavik. Når man kommer ut i landet er det langt mellom hver gang man møter en bil, eller for den saks skyld møter et menneske. Her er plass nok, ren luft og krystallklart vann. En resurs som er mangelvare i mange land i dag. Klimaet er forbausende mildt, med et års snitt på 4,3 gr. C. (Juli i Reykjavik + 10,5) Hva været forøvrig angår, så sa en innfødt til meg: "Her på Island har vi ikke vær, bare prøver. Det kan regne så det spruter om morgenen, i neste nå er det deiligste solskinn og før man vet ordet av det er det snøføyke". Så sant, så sant. Vi opplevde hele skalaen av vær, flere ganger om dagen i den uken vi var på øya. En annen særegenhet, som meg bekjent islendingene er alene i verden om, er at alle personer i telefonkatalogen står oppført alfabetisk med fornavn. Tirsdag aften ankom den første russeren. En gammel passasjerliner fra lenge før krigen. (Antagelig krigsbytte fra Tyskland) Den gikk inn til en utstikker bare knappe 150 m. fra oss. Dette ble spennende, Gorbartsjov skulle nemlig bo ombord. Neste morgen var nok en russer ankommet, en moderne cruiser. Det var nok på denne vår berømte nabo skulle bo. Alikevel - vår plassering er midt i begivenhetenes sentrum. Drøye 150 m. fra Gorbartsjov og hans stab på den ene siden, og små 500 m. til "Huset på prærien" (stedet hvor de to statsmenn skulle møtes). Få andre nordmenn, enn oss på "Bolette", kan vel påberope seg å ha vært til de grader involvert i

de historiske begivenheter 11-12 oktober 1986. Filmet som vi ble av verdens største TV- og nyhetsselskaper. Jeg tror heller ikke at noen andre nordmenn, i allefall ikke fra Skjernøya, som kan si at de i tre dager har hatt den russiske statssjef som nærmeste nabo. Var russernes ankomst en liten sensasjon, så var så visst ikke vår noe mindre. Ved ankomst sto islandsk TV klar og filmet "Bolette" både utvendig og innvendig. Og samme aften kunne vi se vår kjære skute og mange av oss ombordverende på et lenge innslag på dagsrevyen. Dette var bare begynnelsen. Vi var jo hotell, og våre gjester var TV og mediafolk fra hele verden. Spesielt var CBS og NBC godt representert. Som nevnt filmet begge selskapene skuta om inventar og intervjuet kapteinen med flere. Så nå har vi vært i TV verden over. Også et TV-team fra Japan fattet interesse for "Bolette" med mannskap. Det er ikke bsre, bare med slike naboer. Grunnet sikkerheten forlangte russerne oss ut av havnen, og en sone på 1 km. i radius fri for folk. Noe vårt vertskap satte seg i mot. Kompromisset ble at vi fikk være, men ingen måtte slippe ut på åpent dekk, unntatt de som hørte skuta til. Jo, Ivan tok sakene høytidelig. Utstikkeren hvor de lå var avsperrret av politi + egne vakter. I tillegg var det en vakt på bakken, to midtskips og en akterut, så lenge det var lyst. Og for å være helt sikre hadde de froskemenn ute kontinuerlig. Den lokale kystvakten patruljerte havnebassenget 24 timer i døgnet. De hadde også et oppsynsfartøy i innseilingen til havnen. Nei, her tok man ingen sjanser. ----- S. B.

Her må vi dessverre avbryte innlegget. Vi kommer igjen med avslutningen i neste nr.

Red.

Den triste høsten

Hvilken framtid går disse "lobbene" i møte her på Skjernøy? Er det bare minken som får glede av dem? Bildet er tatt av "Fædrelandsvennen" og viser Kirsten og Reidar Jenssen med sine sauer.

I begynnelsen av oktober kom en delig meldingen som mange Skjernøyfolk hadde fryktet. Sauene var så fulle av becquerell at de ikke kan bruke kjøttet til menneskeføde. Målinger som er tatt av høyet og på enga her ute viser så mye radioaktive stoffer at det ikke er mulig å fore sauene "rene" som de har gjort andre steder i landet.

Spesialforet, som består av vanlig kraftfor blandet med leire, som en var begynt å fore med var til ingen nytte med så høy radioaktivitet. Resultatet viste 3027 becquerell pr. kg. tørstoff i høyet og 327 becquerell pr. kg. tørrstoff i gjenveksten som sauene beiter på i dag.

Dette radioaktive nedfallet som kom over Mandal og distriktet i begynnelsen av mai, var svært lokalt. Det ble ført med regnbyger fra Tsjernobyl. Skjernøy skiller seg ut med de høyeste

verdier av becquerell i Mandal. En må vel helt til Trøndelag for å finne tilsvarende med radioaktivt nedfall.

Sauene har jo gått på holmene fra begynnelsen av mai til slutten av sept. Graset ute på holmene er ikke blitt målt, så en håper på at regnbygene har vært så lokale at holmene har fått mindre nedfall. Økonomisk vil ikke saueholderne lide noe tap. Uansett vil de få betaling for kjøttet med vanlig pris og en vil også få tilskudd til å drive videre med spesialfor. Problemet er hva kjøttet kan brukes til og hvor lenge radioaktiviteten vil befinne seg i jorda. Kan sauen spise gresset til neste år? Foreløpig går sauene løse ute og bare venter på hvilken skjebne de vil få. I verste fall kan det bli slik at Skjernøy blir "lobbefri" i flere år, eller at alt foret må innføres fra de såkalte frisonene i landet. - Saueholdet

på Skjernøy har lange tradisjoner og for en del år tilbake, når hvert bruk ble drevet, var det gjerne en ku og noen sauer folk hadde å stille med. I mai måned ble gjerne sauene sluppet på holmene. Det var et visst antall fra hver gård. Et par ganger i løpet av sommeren var folk ute og så til dem og hadde opp-telling. Da var gjerne hele familien samlet og det ble kokt kaffe. I slutten av sept. var det å få sauene hjem igjen til frodig høstbeite. Under saue-sanking på holmene utspant det seg mange pussige episoder. Rett som det var hoppet en eller flere sauer på vann, og en sau med ull er ikke lett å få opp igjen. I den senere tid har det også vært en plage med folk som slipper løse hunder i land og skremmer saueflokkene.

Å drive med sauer er igrunnen svært enkelt, kanskje det sted i hele landet en har minst bry med dem. En må ha dem bundet eller i innhegning i ca. 3 uker før de blir sluppet fri den 14. okt. da de kan gå fritt over hele øya. Og hvis en da ikke passer på å gjerde inne sine kjære hager, kan de nok se bedrøvelige ut til våren, for ikke å snakke om hvor kostbart det kan bli. Hvis det blir mye snø må sauene i hus og fores med høy, og på ettervinteren begynner lamingen, som er det mest arbeidskrevende med å ha sauer. 14. april må sauene igjen bli bundet hvor de går sammen med sine nyfødte lam til de blir sluppet på holmene i mai. ----

SMÅNYTT FRA ØYA

I siste halvdel av sept. strandet en motorbåt fra Mandal på Slettingen. Været var friskt og sto rett inn på Sydvest-siden av holmen. Fjellene her er flate og skråner flatt utover i sjøen, og båten som var 26 - 27 fot og nesten ny, ble skylt opp på disse fjellene og landet i en slags glove og ble stående der så de to som var ombord kunne bare spassere rett på land. De fikk meldt fra til redningsskøyta "Carine Moe" og den kom ut og fikk sendt inn en gummibåt og fikk folkene ombord.

Motorbåten, som hadde slått inn bunnen, ble senere fullstendig knust av sjøen, så det lå bordbiter og knust innredning over hele slettingen.

Ja, slik endte det, men går vi tilbake i historien har det vært mange forlis på Slettingen, og mange med tragiske utfall. Husker for noen år siden at vi fant kobbernagler i en av dabbene der ute. Hvis vi går tilbake 115 -

125 år, så har Hartvig Dannevig skildret en hendelse derfra i boken "Siste havn". Hvor skuta ble stående er ikke sikkert, men en antar at det var på de samme fjellene som forliset skjedde i høst. Vi tar med denne beretningen:

Arendalsbriggen HADDINGEN ført av skipper B. Lange endte sine dager på Slettingen rett ut for Ryvingen fyr. Kl. tre om natten fikk man se landet nede i le, og gikk igang med å sette så mye seil som mulig for å seile klar. Besetningen ble samlet til skipsråd akterut, men før vi fikk tatt noen beslutning tørnet skipet med akterenden mot en flu, og like etter dreide det rundt så det ble liggende med styrbord side mot fjellet.

På denne tid gikk det noen svære brottsjører over skipet som stadig hugget voldsomt mot grunnen. Jeg antar at det var på dette tidspunkt at tømmermannen Jørgen Knudsen og jungmann Kristian

Har for noen skyld Talt over hvor mange biler det er på Øya idag, og hold dere fast for tallet er omkring 100 stykker. Det var vel ikke mange som hadde spådd denne bilparken for 20-30 år siden. Setter vi en gjennomsnitt pr. stk. på 40.000 kr. er vi straks oppe i 4 millioner bare i biler. Ja de gamle skulle bare ha visst hvordan det ser ut på Øya i dag. Tror nesten ikke de ville ha trodd hva de hadde fått se.-----

Det var barnedåp på kapellet den 30/11. Foreldre: Anne Karde og Arild Jenssen. Barnets navn: Eva. Vi gratulerer.-----

Tidligere i år ble veien helt ut til Torgeir Berges hus på Ytre Farestad asfaltert, og nå i høst ble også Kapell-bakken asfaltert og det ble lagt nytt dekke fra Kapellet til brua i Skjernøysund. Nå håper vi at turen snart kommer til veien av-

er Øya, for med den store trafikken det er nå, er det bare en kort tid etter at veien er skrapet før den igjen er hullet og full av 'vaskebrett'.-----

Så er vi igjen inne i adventstiden og det stunder raskt mot jul.- Høsten var ikke så aller verst, ja det var faktisk tørt i sept.-oktober. Men det rettet november ettertrykkelig opp. Den måneden var preget av "grisevær," mye kuling, regn og dårlig sjøvær. Ikke de helt store uvær, men jevnt ufyselig. Lavtrykkene har løyst hverandre av, nesten ustanselig. Men mildt har det vært, ja helt uvanlig. Mens vi i fjor hadde både snø og is lenge før denne tid, har vi i år så vidt hatt rim på marka enkelte morgener. Men det er jo bra, vinteren blir på den måten kortere.--- Vi runder av med å ønske våre lesere, nær og fjern en fredfull og riktig god jul.-

Sov søtt du himmelbarn, sov søtt,
 sov i din krybbe trang
 mens englesangen toner bløtt
 henover skog og vang.
 Vi hyrder også syngende nå
 om julestjernen som vi så.
 Sov nu søtt, sov nu søtt,
 Himmelbarn, o sov nu søtt.

Maria smiler modernildt
 og våker for din fred.
 I skog og mark er tyst og stilt,
 og engler våker med.
 I skogen tier får og lam,
 så redde for å vekke ham.
 Sov nu søtt, sov nu søtt
 Himmelbarn, o sov nu søtt.

O, Jesu barn, hvil nu i fred,
 deg venter kors og død.
 Velsignet vare dette sted
 hvor du for oss ble født.
 Ja, i ditt navn vi kneler her,
 det krybberum vi fikk så kjær.
 Sov nu søtt, sov nu søtt,
 Himmelbarn, o sov nu søtt.

